

СОДЕРЖАНИЕ

Георги Цанев — Поиски новых путей — поэзия пролеткульта и Христо Смирненски	3
<i>125 лет со дня рождения Христо Ботева</i>	
Илия Тодоров — Еще раз о подлинном тексте последнего стихотворения Христо Ботева	19
Цвета Унджиева — Жанровые особенности фейлетона „Това ви чака“ („Вам этого не миновать“)	40
*	
Петко Тотев — Вернуться бы...	48
Рая Тодорова — Внутренний монолог — основной композиционный элемент в повести Богомила Райнова „Дороги в никуда“	62
Георги Мичев — Эстетический вкус и эстетическое наслаждение	67
<i>VII Международен съезд по естетике</i>	
Валентин Ангелов — Несколько актуальных проблем на заседаниях съезда: „Смерть искусства“, „Кризис в эстетике?“	89
<i>Материалы и воспоминания</i>	
Коста Църнушанов — О прототипах героев Талева	103
Иван Сарандев — Письма Альфреда Йенсена к Бояну Пеневу	116
<i>Из зарубежной печати</i>	
По страницам литературных журналов Польши, Югославии, Англии, Франции	124
<i>Рецензии и рефераты</i>	
Кръстьо Куюмджиев — „Димитър Димов“ Пантелея Зарева	136
Александр Наумов (Краков) — „Похвальное слово об Евтимий Григория Цамблака“ П. Русева, И. Гълъбова, Г. Данчева, А. Давидова	140
Йордан Василев — „Критически делници“ К. Куюмджиева	141
Магдалена Шишкова — „Разум и революция“ Чавдара Добрева	147

Редакционен комитет

ПАНТЕЛЕЙ ЗАРЕВ — главен редактор

АТАНАС НАТЕВ, ГЕОРГИ ДИМОВ, ГЕОРГИ ЦАНЕВ, ЕМИЛ ГЕОРГИЕВ, ЛЮДМИЛ СТОЯНОВ,
ПЕТЪР ДИНЕКОВ, СТОЯН КАРОЛЕВ, ТОДОР ПАВЛОВ, ХРИСТО ЙОРДАНОВ

✓ ТЪРСЕНЕ НА НОВИ ПЪТИЩА — ПРОЛЕТКУЛТОВСКА ПОЕЗИЯ И ХРИСТО СМИРНЕНСКИ*

Георги Цанев

В ония години смущението на духовете след националната катастрофа беше свързано в различни слоеве на нашата интелигенция с търсене на нови пътища и за обществена, и за културна дейност. Тия пътища можеха всички да не водят направо към „шарения мост“ (както наричаха тогава „Лъвовия мост“, дето се помещаваше зданието на ЦК на БКП), но във всеки случай те означаваха желание за изход от стария свят към нещо ново. Явление, характерно за редица европейски страни, главно за ония, които бяха преживели войната. Новото се манифестира особено ярко във Франция. През 1919 г. Анри Барбюс, авторът на антивоенния роман „Огънят“, основа асоциацията на бившите участници във войната със задача да не се позволи никога вече война и организира международната група „Кларте“ (Светлина), която си поставяше за цел да обедини прогресивни писатели и дейци на културата от цял свят. Наред с Барбюс начело на „Кларте“ застанаха Анатол Франс, който беше горещ защитник на Октомврийската революция и на болшевишката Русия, и Ромен Ролан, който още при обявяването на Първата световна война излезе с протест против нея и през цялото време после се бореше против нейните поддръжници.

Вестта за сдружението „Кларте“, за тоя „интернационал на мисълта“, проникна и у нас. През 1920 г. в сп. „Златорог“ (год. I, кн. 6) Николай Лилиев пише статия „Интернационален конгрес на взелите участие във войната“. Той съобщава, че на 30 април, 1 и 2 май 1920 г. в Женева се е състоял, организиран от групата „Светлина“, конгрес, на който са присъствували представители на антивоенни сдружения от главните западни страни. Анри Барбюс, избран за главен секретар на Изпълнителния комитет на тоя антивоенен интернационал, изпратил до Николай Лилиев решенията на конгреса с молба да ги оповести у нас. Тия решения посочват целите, които си поставя интернационалът, формулирани в 9 точки, най-важни от които са: „1) да се бори срещу войната, последица на капиталистическия строй (с обща стачка в случай на мобилизация); 2) да създава противовойнствен дух чрез противовойнсвена и миротворна пропаганда; 3) да съгласува исканията на взелите участие във войната с крайните цели на работнишката класа.“ А крайните цели на работнишката класа, както е известно, са осъществяване на социализма. Но макар голям брой от членовете на тия сдружения да се числели лично към социалистическата партия, конгресът решил: „Да се не присъединява официално този интернационал към

* Фрагменти от първата част на готвената за печат книга „По нови пътища“.